

Co do nároků uvedených pod č. 1, 3, 4 a 5 neshledal dovolací soud zákonného důvodu, aby byl rozsudek odvolacího soudu změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3 c. ř. s.).

Dovolání žalovaného nebylo proto vůbec vyhověno. Dovolání žalobce nebylo v uvedených směrech rovněž vyhověno.

Jinak se však věc stran nároku uvedeného pod č. 2. Podle § 1323 obč. zák. nahrazuje se škoda tím, že se vše uvede do předešlého stavu, nebo, není-li to dobře možno, že se nahradí cena odhadní. Má se tudíž při náhradě škody především obnoviti předešlý stav, tedy kdyby nebylo došlo k směně pozemku žalobci vyvlastněného, byl by žalovaný povinen vrátiti žalobci vyvlastněný pozemek, předpokládajíc, že by to i jinak bylo možno. Již z toho je zřejmo, že z důvodu náhrady škody se žalobce nemůže v souzeném sporu domáhati vydání zisku ze směny pozemku. Rovněž nepřisluší žalobci řečený nárok ani podle § 335 obč. zák., poněvadž žalovaný byl podle správního závěru vysloveného odvolacím soudem v době směny, t. j. dne 5. dubna 1925, držitelem poctivým. Odvolací soud zamítl v tomto směru žalobu, poněvadž tu není podkladu pro úsudek, že by se byl žalovaný obohatil na újmu žalobcovu (§§ 1431 a násl., § 1447 obč. zák.). Právem brojí proti tomu žalobcovu dovolání. Obohacení předpokládá výhodu na straně jedné, vykoupenou škodou na straně druhé, čili že ze jmění žalobcovu přešlo něco do jmění žalovaného (rozh. č. 10406 Sb. n. s.). V souzeném sporu nutno při řešení otázky zisku ze směny vycházeti z toho, že zrušením vyvlastňovacího nálezu — nehledíc ovšem na to, že obnova dřívějšího stavu není dobře možná — pomínul u žalovaného právní důvod podržeti vyvlastněný pozemek (§ 1435 obč. zák., rozh. č. 12806 Sb. n. s.). Náhrada škody byla v tomto sporu správně promítnuta ke dni 10. července 1925. Právě uvedený den jest pokládati za rozhodující i v otázce zisku ze směny, neboť veškeré dílčí nároky žalobcovy tkvějí v jediném společném skutkovém základě, totiž v tom, že vyvlastněním přešel pozemek žalobcův č. kat. 210/77 v P. do jmění žalovaného. Poněvadž k směně došlo již dne 5. dubna 1925, nebylo pro majetkový přesun u žalovaného z této směny plynoucí žádného právního důvodu. Otázku, zda by bylo došlo k směně pozemků, kdyby nebyly vyvlastněny, nelze se obírat, a to proto, že nelze přejíti přes skutečnost, že žalobcův pozemek byl směněn, a to v době, která předcházela dni, který jest rozhodující pro výpočet nároků žalobcových.

Odvolací soud se důsledkem svého nesprávného názoru neobíral blíže nárokem na vydání zisku ze směny pozemku. Bylo proto důvodnému dovolání žalobcovu v té příčině vyhověti a usnésti se, jak se stalo (§§ 510, odst. 1, 496 č. 2 a 513 c. ř. s.).

Čís. 17179.

Pro otázku, zda zastupování klienta právním zástupcem v různých (nesouvisících) záležitostech jest jednotné dílo, či zda jde o samostatná díla, není rozhodující, zda klient vystavil jen jednu plnou moc anebo

zda podepsal několik plných mocí, nýbrž rozhoduje, zda právní zástupce vykonal právnické práce pro klienta na podkladě jednotného příkazu nebo ne. V pochybnosti jest míti za to, že při zastoupení klienta v různých samostatných (nesouvisících) záležitostech jde o samostatná díla; kdo vyvozuje z opaku právní důsledky, musí to včas výslovně tvrditi a dokázati.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1939, R II 493/38.)

Soud první stolice zamítl žalobu, kterou se žalobce — advokát — domáhal na žalovaných Josefu a Bedřišce K-ových zaplacení 800 K, omezených na 720 K s přísl. za vykonané pro ně právnické práce v záležitostech proti Ž-ovi, R-ovi a Z-ovi. Odvolací soud odmítl odvolání. Důvody: Žalobce tvrdí, že žalovaná Bedřiška K-ová podepsala plné moci, jež opravňovaly žalobce k provedení úkonů, jež vykonal. Z uvedeného žalobcova tvrzení vychází najevo, že žalovaná K. podepsala pro každou rozepři vláštní plnou moc. Stran žalovaného Josefa K. tvrdil žalobce, že plná moc podepsaná žalovaným nebyla určena pro zastupování u soudu, nýbrž pouze k účelům důkazním co do K-ova společného závazku. Jak jest zřejmé z dopisu ze dne 2. ledna 1935, likviduje žalobce v záležitosti proti Ž-ovi a G-ovi 650 Kč a v záležitosti proti R-ovi 150 Kč. Žalobce pak omezil žalobní nárok o 80 K zaplacených ve věci proti Ž-ovi, takže běží celkem o 720 K. Z toho připadá na věc proti R-ovi 150 K, takže zbývá ještě 570 K. Odvolatel uvádí, že první soud mu přisoudil v trestní věci proti G-ovi toliko 81 K, takže na žalobní nárok v záležitosti proti Ž-ovi připadá 489 K. Z toho plyne, že jde o nároky nepatrné (§ 448 c. ř. s.). Této povahy nepozbyly uvedené nároky tím, že byly vymáhány v jedné žalobě. Ježto v nepatrných věcech je možno odporovati rozsudku první stolice odvoláním jen pro zmatky uvedené v § 477 č. 1—7 c. ř. s., kterých zmatků tu není, odmítl odvolací soud žalobcovo odvolání.

Nejvyšší soud odmítl rekurs co do částky 150 K s přísl., kdežto do další částky 570 K s přítl. uložil odvolacímu soudu, aby v tomto rozsahu znovu rozhodl o žalobcově odvolání.

Důvody:

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu je smlouva o převzetí zastoupení advokátem smlouvou o dílo (rozh. č. 2773, 10028, 11209 Sb. n. s.) a platnost odměny za dílo nastává, nebylo-li v té příčině ujednáno něco jiného, hned po skončení díla, nikoliv teprve zasláním účtu objednateli se stanovením dne splatnosti; skončením díla se počíná též promlčení pohledávky (rozh. č. 10454, 16407 Sb. n. s.). Pro řešení otázky, zda zastupování klienta v různých záležitostech jest jednotným dílem, není však rozhodující, zda zmocnitel vystavil zmocněnci jen jednu plnou moc anebo zda mu podepsal pro každou věc samostatné plnomocenství, neboť po té stránce jde jen o listiny prokazující zmocnitelský poměr na venek vůči soudům, úřadům a odpůrcům. Rozhodující je toliko, zda právní zástupce vykonal právnické práce pro

klienta v různých věcech na základě jednotného příkazu či nikoliv. Podle povahy věci ovšem bude nutno míti za to, že zastoupení klienta v různých, samostatných (nesouvisících) záležitostech jsou také samostatnými díly, a bude proto na té straně, jež z opaku vyvozuje právní důsledky, aby to včas výslovně tvrdila a dokázala.

V souzeném případě vychází odvolací soud právem z obsahu dopisu ze dne 2. ledna 1935, jehož opis žalobce sám soudu předložil, potvrdiv pravost a správnost všech dokladů, jež tak učinil součástí svého přednesu. Ve vzpomenutém dopise rozděluje žalobce sám částku 800 Kč, kterou pak také skutečně zažaloval, na útraty v záležitosti proti R-ovi ve výši 150 Kč a na útraty v záležitosti proti Ž-ovi a G-ovi ve zbytku 650 Kč. Jeho výhrada v onom dopise učiněná, že tyto částky účtuje pro případ uznání a hotových zaplacení, je pro souzený spor bez významu, poněvaž žalobce ani sporem vyšší částky nežádal.

Podle vlastního žalobcova návrhu nemůže ovšem býti pochybnosti o tom, že nárok vzniklý žalobci ve věci žalovaných proti R-ovi je nárok nepatrný (§ 448 c. ř. s.); ve věcech nepatrných je však podle § 502, odst. 2, c. ř. s. jakýkoliv opravný prostředek proti r o z s u d k ů m odvolacích soudů podle § 517, posl. odst., c. ř. s. vyloučen. Slušelo proto žalobcův rekurs v tomto ohledu odmítnouti.

Co se však týká dalšího nároku žalobcova ve věci proti Ž-ovi a G-ovi, omezený z částky 650 K na 570 K, má odvolací soud za to, že tu běží o dva nároky, z nichž připadá 81 K na trestní věc proti G-ovi a 489 K na záležitost proti Ž-ovi. Ale odvolací soud přehlédl, že pro posouzení otázky, zda tu šlo o nároky nepatrné, nerozhoduje, kolik procesní soud přisoudil na jednotlivou věc, nýbrž že záleží na tom, kolik žalobce jako odměnu za svou právníčskou činnost v každé věci požaduje, a tu nutno podotknouti, že žalobce útraty ve věci proti Ž-ovi a G-ovi seznamenal společně na rozdíl od nákladů ve věci proti R-ovi, jež byly účtovány odděleně — a že žalobce při specifikaci nákladů nijak neudal, kolik z jeho nároku na odměnu připadá na trestní věc proti G-ovi. Schází proto jakýkoliv podklad pro závěr odvolacího soudu, že zbytek útrat žalobcem požadovaný ve věci proti Ž-ovi nepřevyšuje částku 500 K a stejně nevyplývá ze spisů, kolik činí palmární pohledávka žalobcova ve věci proti G-ovi. Než si proto odvolací soud opatří spolehlivý skutkový podklad pro posouzení této otázky hledě na zásady shora vylíčené, nelze tvrditi, že celý zbytek 570 K je nárokem nepatrným. Bylo tudíž usnesení odvolacího soudu v tomto rozsahu zrušiti a usnésti se, jak se stalo.

Čís. 17180.

Půjčovna filmu, která podle smlouvy odpovídá svému smluvci (biografu) za včasné dodání (odeslání) filmu ze svého skladiště, jest odpovědna za škodu vzniklou biografu včasným neodesláním filmu i tehdy, jestliže nebyl film včas odeslán z jiného biografu, který odpovídá půjčovně za veškerou škodu z toho půjčovně vzniklou.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1939, Rv II 552/38.)